

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
060102

DOM
2015-02-06
Stockholm

Mål nr
M 4366-14

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Nacka tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2014-04-14 i mål M 7342-13,
se bilaga

KLAGANDE

Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Stockholms kommun
Box 8136
104 20 Stockholm

MOTPART

T H

SAKEN

Miljösanktionsavgift

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Med ändring av mark- och miljödomstolens dom fastställer Mark- och
miljööverdomstolen Miljö- och hälsoskyddsnämndens beslut den 25 september 2013
om miljösanktionsavgift (dnr 2013-6918).

Dok.Id 1185561

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 675 50	08-561 675 59	måndag – fredag 09:00-15:00
		E-post: svea.avd6@dom.se www.svea.se		

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Stockholms stad (nämnden) har yrkat att mark- och miljödomstolens dom ska upphävas och att nämndens beslut om utdömmande av miljöstraffavgift ska fastställas.

T H har motsatt sig att mark- och miljödomstolens dom ändras.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Nämnden har sammanfattningsvis anfört följande. Naturvårdsverkets föreskrifter om skydd mot mark- och vattenförorening vid lagring av brandfarliga vätskor, NFS 2003:24, är tillämpliga på cisterner såväl i som ovan mark. Det framgår av 1 kap. 1 § av nämnda föreskrifter. Den bestämmelsen utvidgas genom bestämmelserna i 1 kap. 2 §. Formuleringarna är inte otydliga. Om man läser de bestämmelserna tillsammans med 8 kap. 1 § så framgår det att återkommande kontroll ska göras av cisterner i mark. Den tolkningen är i överensstämmelse med föreskrifternas ändamål, nämligen att förebygga att olja och andra brandfarliga vätskor läcker ut i marken. För övrigt är läckagerisken större för cisterner i mark. Mark- och miljödomstolen har gjort en felaktig tolkning av bestämmelserna. Vad gäller underrättelsens tydlighet har den varit fullt tillräcklig för att **T H** skulle förstå vad som lagts honom till last. Av den kontrollrapport, som **T H** har lämnat in, framgår vilken typ av cistern han har och att kontrollintervallet är sex år. Det har varken påståtts eller framkommit att det skulle finnas ytterligare cisterner på fastigheten. Sammantaget har nämnden haft fog för beslutet att meddela miljöstraffavgift.

T H har sammanfattningsvis anfört följande. Han lät utföra kontroll av cisternen år 2005. När kontrollen beställdes åtog sig besiktaren att skicka rapporten direkt till nämnden. Av den förre fastighetsägaren fick han veta att kontrollintervallet för cisternen är tio år och med hänsyn till det utgick han från att nästa kontrolltillfälle skulle infalla under år 2015. Av en handläggare på miljöförvaltningen fick han emellertid besked att intervallen antingen är sex eller tolv år, men aldrig tio. Kontrollintervallet ändrades från tolv till sex år efter kontrollen år 2005. Nämnden

borde ha säkerställt att han informerades om den ändringen för det är inte rimligt att begära att en enskild fastighetsägare ska kunna tillgodogöra sig sådan information själv. Den bekräftelse av mottagen kontrollrapport som nämnden hänför sig till har han aldrig fått del av. Han har nu en bergvärmeanläggning som togs i drift i augusti 2013. Han har betalat miljöstraffavgiften.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Förutsättningarna och frågan i målet

Genom utredningen i målet, särskilt ingiven kontrollrapport, är följande klarlagt. På T H fastighet fanns en K-cistern (cistern med god korrosions-beständighet) som var placerad i mark. Volymen var tre kubikmeter och i cisternen förvarades eldningsolja. De tillhörande rörledningarna var också placerade i mark men rörledningarna var däremot inte korrosionsbeständiga. Den senaste kontrollen av cisternen utfördes den 21 oktober 2005. Cisternen togs ur bruk i augusti 2013.

Det är vidare utrett att nämnden översände följande underrättelse om miljöstraffavgift till T H.

”Enligt miljöförvaltningens uppgifter har ni inte utfört kontroll av er oljecistern inom gällande tidsintervall. Enligt miljöförvaltningens bedömning ska er oljecistern kontrolleras vart 6:e år. Denna bedömning grundas på att ni har en K-cistern med ej korrosionsbeständiga rörledningar. Den 21 oktober 2005 utfördes kontroll av er cistern, vilket innebär att ni skulle tagit er cistern ur bruk eller utfört ny kontroll senast den 21 oktober 2011. Ni har tagit er cistern ur bruk den 19 augusti 2013.

Av 1 § och punkt 6.14.3 i bilagan till förordningen (1998:950) om miljöstraffavgift följer att en miljöstraffavgift om 2 000 kr ska tas ut vid överträdelser av bestämmelserna om kontrollintervall för cisterner.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden kan därför komma att fatta beslut om att ni ska betala en miljöstraffavgift om 2 000 kr.”

Frågan i målet är dels inom vilket tidsintervall kontroll av den anordning (cistern med rörledningar) som T H hade på sin fastighet skulle ha skett, dels om nämndens underrättelse uppfyller sådana krav på tydlighet och precision att den kan ligga till grund för ett beslut om att ta ut miljöstraffavgift.

Mark- och miljööverdomstolens bedömning

Som konstaterats ovan genomfördes en kontroll av cisternen i augusti 2005. Någon kontroll har inte skett därefter. Vid nämnda tidpunkt och fram till dess att cisternen togs ur bruk var T H såväl ägare som användare av cisternen. Han var således att anse som verksamhetsutövare i miljöbalkens mening och hade därför, enligt 2 kap. 2 § miljöbalken, en skyldighet att hålla sig informerad om resultatet av kontrollen år 2005. Av kontrollrapporten framgår att kontrollintervallet är sex år. Dessutom framgår av 8 kap. 8 § NFS 2003:24 att kontrollrapporten ska hållas tillgänglig av den som använder en cistern.

Av övergångsbestämmelserna till förordningen (2012:259) om miljöstraffavgifter följer att äldre föreskrifter ska gälla för överträdelser som har ägt rum före den 1 juli 2012. Med äldre föreskrifter avses 1998 års förordning (1998:950) om miljöstraffavgifter. Där i sägs att miljöstraffavgift enligt 30 kap. miljöbalken ska tas ut för de överträdelser och med de belopp som anges i förordningens bilaga. Vidare ges Naturvårdsverket behörighet att meddela närmare föreskrifter i vissa frågor, vilket myndigheten har gjort genom NFS 2003:24. Såvitt nu är av intresse stadgas i 1 kap. 1 § första meningen att föreskrifterna gäller förvaring av eldningsolja med en flampunkt högre än 55 grader Celsius i öppna cisterner som har placerats *i mark* och som rymmer mer än en kubikmeter vätska. Även tillhörande rör- och slangledningar omfattas. Med hänsyn till dimensionen av nu aktuell cistern och dess användning samt rörledningarnas egenskaper konstaterar Mark- och miljööverdomstolen att föreskrifterna är tillämpliga i detta fall.

Frågan är således med vilket tidsintervall kontroll ska ske av en cistern om tre kubikmeter (objektsgrupp 5, se 3 kap. 2 §) som har placerats i mark med rörledningar som inte är korrosionsbeständiga. Skyldigheten att utföra återkommande kontroll av sådana anordningar och tiden för det regleras i 8 kap. 6 § andra stycket i naturvårdsverkets föreskrifter. Där i sägs att återkommande kontroll ska ske med ett intervall av sex år. Den aktuella anordningen skulle således ha kontrollerats senast i augusti 2011. Eftersom T H inte inom föreskriven tid har låtit utföra kontroll har han åsidosatt nämnda bestämmelser. Förutsättningar har därmed funnits

att ta ut miljöstraffavgift av T H. Av punkten 6.14.3 i bilagan till förordningen om miljöstraffavgifter följer att miljöstraffavgiften för en sådan överträdelse är 2 000 kr.

Mark- och miljööverdomstolen finner vidare att den underrättelse om miljöstraffavgift som miljöförvaltningen i Stockholms stad har översänt till T H är så pass tydlig och preciserad att den kan ligga till grund för ett beslut om att ta ut miljöstraffavgift. Det får anses utrett att T H har tagit del av underrättelsen. Mot denna bakgrund, och då något sådant förhållande som anges i 30 kap. 2 § andra stycket miljöbalken inte föreligger, ska nämndens beslut om att ta ut miljöstraffavgift av T H fastställas.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Lars Borg och Mikael Hagelroth, tekniska rådet Yvonne Eklund samt tf. hovrättsassessorn Henrik Jonsson, referent.

Föredragande har varit Erica Ehne.

NACKA TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2014-04-14
meddelad i
Nacka Strand

Mål nr M 7342-13

KLAGANDE

T H, Dagövägen 39, 122 37 Enskede

MOTPART

Miljö- och hälsoskydds nämnden i Stockholms kommun, Box 8136, 104 20
Stockholm

SAKEN

Miljösanktionsavgift

ÖVERKLAGAT BESLUT

Miljö- och hälsoskydds nämndens i Stockholms stad beslut den 25 september 2013,
dnr 2013-6918, se bilaga 1

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen upphäver Miljö- och hälsoskydds nämndens i Stockholm
stad beslut den 25 september 2013, dnr 2013-6918, till den del därigenom Torsten
Hannerfeldt påförts en miljösanktionsavgift om 2.000 kr.

Dok.Id 359615

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 1104 131 26 Nacka Strand	Augustendalsvägen 20	08-561 656 00 E-post: mmd.nacka@dom.se www.nackatingsratt.domstol.se	08-561 657 99	måndag – fredag 08:30-16:00 -

BAKGRUND

Miljö- och hälsoskyddsnämnden beslöt den 25 september 2013 att ”påföra” T H en miljö-sanktionsavgift om 2.000 kr för ”utebliven återkommande kontroll inom angivna intervall av oljecistern på ovanstående adress och fastighet”.

I en skrivelse av den 27 augusti 2013 underrättade nämnden T H om de omständigheter nämnden avsåg att lägga till grund för sin bedömning i frågan om ansvar. Där sägs, såvitt nu är av intresse: ” [Ni har inte] genomfört kontroll av er oljecistern inom gällande tidsintervall. Enligt miljöförvaltningens bedömning ska er oljecistern kontrolleras vart 6:e år. Denna bedömning grundas på att ni har en K-cistern med ej korrosionsbeständiga rörledningar. Den 21 oktober 2005 utfördes kontroll av er oljecistern, vilket innebär att ni skulle ha tagit er cistern ur bruk eller utfört ny kontroll senast den 21 oktober 2011. Ni har tagit er cistern ur bruk den 19 augusti 2013.”

Underrättelsen innehåller därutöver en redogörelse för skilda bestämmelser som gäller för cisterninnehavare, och det nämns att kontroller ska ske med skilda intervall beroende på om anordningarna uppfyller kraven på korrosionsskydd samt att det bl.a. har betydelse huruvida cisterner och rörledningar hör till vissa objektstyper. Därvid hänvisas till främst Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2003:24) om skydd mot mark- och vattenförorening vid lagring av brandfarlig vätska.

YRKANDEN M.M.

T H har, som han måste förstås, yrkat att beslutet om miljö-sanktionsavgift ska upphävas.

T H har till utveckling av sin talan åberopat i huvudsak följande omständigheter. Enligt de uppgifter som han har fått så är intervallen för återkommande besiktning tio år. Före ägaren besiktigade cisternen 1995 och han själv 2005, varför nästa besiktning skulle ske 2015. Vid kontakt med miljö- och hälso-skyddsnämnden fick han dock veta dels att det aldrig har funnits något tioårigt intervall, utan att intervallen är antingen sex eller tolv år, dels att han vid den senaste besiktningen borde ha upplysts om att intervallet förkortats till sex år. Någon sådan

upplysning hade han emellertid inte fått. Besiktningstillfällena borde följaktligen ha varit 1995, 2007, 2013 och 2019. Oavsett om han hade mottagit information om att besiktningstidsintervall hade förkortats så borde nästa besiktningstillfälle ha inträffat efter den tidpunkt då han tog cisternen ur bruk, dvs. efter augusti 2013.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden har beretts tillfälle att yttra sig över överklagandet och att samtidigt ange de konkreta omständigheter som enligt nämndens mening medför att T H kan påföras miljöstraffavgift enligt de relevanta bestämmelserna. Nämnden har inte avhört inom förelagd tid.

DOMSKÄL

Allmänna krav på innehållet i en under rättelse enligt 30 kap. 3 § miljöbalken

Miljöstraffavgifter är att betrakta som straff i Europakonventionens mening (se Högsta domstolens avgöranden NJA 2004 s. 840 I och II samt 2013 s. 842, särskilt punkt 20).

Det nyss angivna rättsfallet från 2013 rörde en talan om skadestånd från staten på grund av kränkning av en persons rätt till en rättvis rättegång enligt Europakonventionen. Av särskild betydelse var därvid kravet på att den som blir anklagad för ett brott har rätt att i detalj underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom (konventionens art. 6. 3 a). I det målet hade en miljödomstol, efter överklagande av ett beslut om påförande av miljöstraffavgift för brott mot föreskrifter rörande försäljning av dryck i metallbehållare som inte ingår i ett godkänt retursystem, avslagit överklagandet trots att den underrättelse om anklagelsen som den misstänkte fått från den beslutande förvaltningsmyndigheten inte angav sådana konkreta uppgifter om innehållet i de sålda burkarna att det säkert kunde avgöras att den påtalade gärningen var straffbar (dvs. skulle föranleda påförande av miljöstraffavgift). Av avgörandet synes vidare framgå att någon sådan utredning inte heller hade lagts fram i miljödomstolen.

Ordningen med uttagande av miljösanktionsavgifter (se 30 kap. miljöbalken) är vid en jämförelse med det svenska reguljära straffsystemet säreget på flera sätt. Utgångspunkten är alltså att förfarandet är att betrakta som ett straffrättsligt ingripande. Den första instans som handlägger frågan, en miljönämnd eller – efter delegation – enskild befattningshavare vid nämnden, är trots förfarandets straffrättsliga karaktär i praktiken samtidigt åklagare och domstol, dock utan att vara domstol i regeringsformens mening eller åklagare i rättegångsbalkens mening. Handläggarna som fattar besluten är vanligen inte lagfarna. Besluten bygger trots detta inte – såsom vid t.ex. polismans föreläggande av ordningsbot – på samtycke till ansvar och påföljd från den misstänkte utan kan tvärtom fattas trots att den misstänkte bestrider ansvar. Överklagas inte beslutet om straff (miljösanktionsavgift) till domstol vinner det laga kraft, även om avgiften inte betalas. Det är till och med föreskrivet att böterna (avgiften) som huvudregel ska betalas förskottsvis oavsett att avgörandet inte har vunnit laga kraft.

Trots den särpräglade reglering som gäller för förfarandet med miljösanktionsavgifter ska ändå iaktas de rättssäkerhetsgarantier som Europakonventionen tillerkänner den enskilde vid straffrättsliga förfaranden (se NJA 2013 s. 842, p. 20).

En anklagelse om överträdelse av en bestämmelse som medför skyldighet att utge en avgift som enligt Europakonventionen är att anse som straff måste alltså vara tillräcklig detaljerad för att den enskilde ska kunna förbereda sitt försvar (se a. dom, p. 26).

Anklagelsen måste vidare – för att den misstänkte ska kunna fällas till ansvar (eller miljösanktionsavgift kunna ”tas ut”, som saken uttrycks i t.ex. 30 kap. 4 § miljöbalken) för gärningen, vare sig vid förvaltningsmyndighet eller vid överprövning i domstol – ange samtliga konkreta omständigheter (rekvisit) som behöver föreligga för att gärningen ska omfattas av straffansvaret. Beslutet eller domen får ju inte grundas på omständigheter rörande gärningen som den misstänkte inte känner till att myndigheten kan komma att lägga till grund för sin bedömning. Om nödvändiga rekvisit för straffbarhet inte utgör en del av beslutsunderlaget när målet ska avgöras

föreligger naturligtvis inte heller förutsättningar för att kunna konstatera att den aktuella normen har överträts.

Den anklagelse det i förevarande mål är fråga om är Miljö- och hälsoskyddsnämndens i Stockholms stad underrättelse (enligt 30 kap. 3 § miljöbalken) till T H av den 27 augusti 2013 .

Bedömningen i sak

Det som Miljö- och hälsoskyddsnämnden lade T H till last i under-rättelsen var att han inte hade utfört föreskriven kontroll av sin oljecistern senast den 21 oktober 2011. Nämnden angav samtidigt att T H skyldighet att kontrollera cisternen grundades på att denna var en K-cistern med ej korrosions-beständiga ledningar.

I författningen som reglerar skyldigheten att kontrollera oljecisterner – Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2003:24) om skydd mot mark- och vattenförorening vid lagring av brandfarliga vätskor – anges i första kapitlet bestämmelsernas tillämpningsområde. Påbudet om återkommande kontroll – såvitt nu är aktuellt – i föreskrifternas 8 kap. 5 och 6 §§ blir således tillämpligt endast under förutsättning att det som där sägs täcks av bestämmelserna i första kapitlet. Detsamma gäller förstås det straffbud i 6.14.3 i bilagan till förordningen (1998:950) om miljöskattavgifter, som reglerar påföljden vid en överträdelse av Naturvårdsverkets nu nämnda föreskrifter 8 kap. 5 och 6 §§.

Första kapitlet i Naturvårdsverkets nu aktuella föreskrifter har följande lydelse.

1 kap. Tillämpningsområde

1 § Dessa föreskrifter gäller förvaring av dieselbrännolja eller eldningsolja med en flampunkt högre än 55°C eller spilloljor i öppna cisterner i mark som rymmer mer än 1 m³ vätska, samt tillhörande rörledningar och slangledningar. Föreskrifterna gäller också markförlagda rörledningar och slangledningar som är anslutna till öppna cisterner ovan mark och avsedda för förvaring av brandfarliga vätskor enligt ovan samt spilloljor.

2 § Föreskrifterna gäller även kraven på information till tillsynsmyndigheten och återkommande kontroll vid förvaring av dieselbrännolja eller eldningsolja eller spillolja i öppen cistern ovan mark med tillhörande rörledningar, om cisternen rymmer mer än 1 m³ men högst 10 m³.

3 § Föreskrifterna innehåller också ytterligare krav om mer än 250 liter brandfarlig vätska hanteras inom vattenskyddsområde. Om vattenskyddsområdets skyddsföreskrifter innehåller strängare krav än dessa föreskrifter beträffande installerandet av sekundärt skydd gäller dekraven. (NFS 2006:16) 4 § Dessa föreskrifter gäller inte tryckbärande anordningar som omfattas av Arbetsmiljöverkets föreskrifter om tryckbärande anordningar eller motsvaranderegler i något annat land inom europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och land som enligt avtal med Europeiska gemenskapen utgör en del av Europeiska gemenskapens inre marknad för varor och tjänster.

4 § Dessa föreskrifter gäller inte tryckbärande anordningar som omfattas av Arbetsmiljöverkets föreskrifter om tryckbärande anordningar eller motsvaranderegler i något annat land inom europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och land som enligt avtal med Europeiska gemenskapen utgör en del av Europeiska gemenskapens inre marknad för varor och tjänster.

Endast i föreskrifternas 1 kap. 2 § nämns uttryckligen kraven på återkommande kontroll. Det är svårt att med ledning av bestämmelserna i kapitlet avgöra om 2 § har avsetts ensam reglera tillämpningsområdet för de fall i vilka bestämmelserna om återkommande kontroll är tillämpliga. Om så är fallet är kraven på kontroll tillämpliga bara då det gäller *förvaring* av de i 1 § nämnda vätskorna (med undantag för kravet i fråga om flampunkt), och förutsatt att förvaringen sker i en *öppen* cistern med tillhörande rörledningar, att den öppna cisternen är belägen *ovan mark* samt att cisternen rymmer *mer än 1 m³ vätska men högst 10 m³*.

Det nu sagda väcker frågor om huruvida föreskrifterna uppfyller kravet på tydlighet i lag för det fall det görs gällande att kravet på återkommande kontroll omfattar andra fall än då det gäller förvaring i cisterner med en rymd från 1 till och med 10 m³ (se NJA 2013 s. 842 p. 21-22). Legalitetshänsyn talar i allt fall med viss styrka för en restriktiv tolkning av regleringen och att kontrollskyldigheten således ska anses föreligga endast i det fall som anges i 1 kap. 2 § i föreskrifterna (se det nämnda rättsfallet, p. 25).

Oavsett hur man ser på frågan om räckvidden av 1 kap. 2 § framgår det i allt fall av 1 kap. 1 och 2 §§ att bestämmelsernas tillämpningsområde begränsas till situationer då cisternernas rymd överstiger 1 m³, med undantag för de fall då det rör sig om *öppna cisterner ovan mark* med *anslutna markförlagda rörledningar* eller slangledningar (här bortses från vad som sägs i 3 § rörande vattenskyddsområde och i 4 § angående tryckbärande anordningar). I dessa undantagsfall räcker det dessutom med att just *rörledningarna eller slangledningarna* är *avsedda* för förvaring av de i 1 §

angivna vätskorna. I de andra fall som nämns i 1 och 2 §§ är föreskrifterna tillämpliga endast vid *förvaring* av vätskorna. Då krävs det enligt ordalydelsen också att förvaring sker inte bara i rörledningarna utan även i cisternerna.

Mark- och miljödomstolen konstaterar att det inte framgick av nämndens underrättelse till T H att anklagelsen gällde en öppen cistern ovan mark med anslutna markförlagda ledningar avsedd för förvaring av dieselbrännolja, eldningsolja eller spillolja. Handlingarna i målet ger inte någon upplysning om hur det faktiskt förhöll sig med något av dessa förhållanden. Inte heller angavs i underrättelsen några andra konkreta omständigheter (rekvisit) förutom tidpunkten för kontrollskyldighet som – om i stället de förelåg – kunde göra den ifrågasatta gärningen konkret och begriplig för mottagaren och möjlig att bestraffa med miljöstraffavgift; t.ex. påståenden om cisternens rymd, huruvida det påstods att det var en öppen cistern och vad detta koduttryck i föreskrifternas definitioner betyder samt om cisternen eller rörledningen var belägen i eller ovan mark.

Som tidigare angivits fick inte nämnden grunda sitt avgörande på andra omständigheter än sådana som angivits i underrättelsen till T H.

Det har inte heller nämnden gjort. Men nämnden har grundat sitt avgörande på en anklagelse (gärningsbeskrivning) som dels inte har varit tillräckligt tydlig och detaljerad för att T H skulle kunna förbereda ett relevant försvar, dels inte innefattat påståenden om sådana gärningsmoment som – med beaktande av undantagen i skyldigheten att utföra återkommande kontroll av oljecisterner – var nödvändiga för att den ifrågasatta gärningen skulle vara straffbar genom påförande av miljöstraffavgift.

I det skick ärendet förelåg vid nämndens slutliga ställningstagande borde därför miljöstraffavgift inte ha tagits ut av T H.

I det förut omnämnda NJA 2013 s. 842 förpliktades staten att betala skadestånd till den enskilde på grund av att dennes rättigheter enligt Europakonventionen hade kränkts genom att miljöstraffavgift, trots dess straffrättsliga karaktär, hade på-

förts fastän den då aktuella förvaltningsmyndighetens anklagelse inte hade innehållit tillräckliga påståenden för att miljöstraffavgift skulle kunna påföras (p. 48).

Det framgår av Högsta domstolens domskäl att den menade att miljödomstolen hade, med stöd av numera 12 § ärendelagen, bort söka utreda hur förvaltningsmyndighetens anklagelse närmare förhöll sig till de i det målet aktuella undantagsreglerna. Mark- och miljödomstolen uppfattar detta som att Högsta domstolen menade att en brist i anklagelsen (underrättelsen) kunde avhjälpas i miljödomstolen genom att förvaltningsmyndigheten där bereddes möjlighet att komplettera eller justera den anklagelse som samma myndighet hade lagt till grund för sitt avgörande. Den myndighet som först varit att jämföra med åklagare och därefter domare i samma straffsak skulle alltså vara att åter se som åklagare när dess beslut överklagas till domstol.

Med tillämpning av det sagda har Mark- och miljödomstolen – som tidigare framgått – berett Miljö- och hälsoskyddsnämnden tillfälle att ange de konkreta omständigheter som enligt nämndens mening medför att T H kan påföras miljöstraffavgift enligt de relevanta bestämmelserna. Nämnden har dock inte yttrat sig inom förelagd tid.

Det föreligger alltså inte heller i Mark- och miljödomstolen ett tillräckligt utförligt gärningspåstående för att det ska vara möjligt att konstatera att beslutet om påförande av miljöstraffavgift är lagligen grundat. Vid detta förhållande ska det överklagade beslutet upphävas såvitt gäller påförande av miljöstraffavgift.

Det följer av 30 kap. 9 § miljöbalken att miljöstraffavgiften ska återbetalas, om betalningsansvaret har upphävts genom [dom] som vunnit laga kraft.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se [bilaga 2](#) (DV 427)

Överklagande senast den 5 maj 2014.

I domstolens avgörande har rådmannen Åke Söderlind, ordförande, och tekniska rådet Lars Hydén deltagit. Föredragande har varit beredningsjuristen Gustaf Mark.